

Хто є хто

Емі

Б'янка

Анела

Тато Емі

Мама Емі

Фаустина

Луцек

Алан

Шоколадка

Михась

Лаура Звондлі

Флора Звондлі

Франек

Бульбашка

З ТАЄМНОГО ЩОДЕННИКА ЕМІ

Це я, Емі. Якщо точніше, то моє ім'я – Станіслава Емілія Гацек. Тобто Станіслава. Мене так назвали на честь прабабці і бабці, які теж були Станіславами. Тепер дівчаток вже так не називають. Банально! Але що ж – у мене з цим іменем проблеми. Тато стверджує, що можна мене коротко називати Стан. Ну, було б по проблемі, зрештою. Але ж ні, є ще «Стан» як «станик», або ж ліфчик, а ще «стан-орангутан», «стан-каштан», «стан-фонтан». І це просто безнадійно, ех!

Тому ми з татом подумали, що можна мене називати Емі, скорочено від Емілія. І нам це вдалося! Цього разу ми з батьками таки порозумілися, а я нарешті маю найпростіше на цілому світі ім'я всього з трьох літер. Але навіть з трьома літерами

є нюанси. Якось у парку я почула, як одна пані гукає: «Емісь, Емі». Я, звісно, не знала цієї пані, але подумала, що це, можливо, знайома моєї мами. А потім пані скомандувала: «Дівчата, за мною!» І за нею побігли... два пси й одна дівчинка. Цією дівчинкою була я. У мами, яка спостерігала за мною з лавки, стався напад сміху. А я не люблю, коли хтось із мене сміється. Особливо якщо це мама. Я страшенно розсердилася і не хотіла, щоб мене далі називали Емі. Але тато мене переконав, що таке трапляється, бо люди часто називають псів власними іменами. Гм, дивно! Але я таки погодилась бути Емі. Нехай уже.

Ми живемо з мамою і татом (хоча він завжди у відрядженнях) у будинку з червоної цегли, на вулиці Батарейковій. У будинку п'ять поверхів. На кожному поверсі – по кілька квартир. На другому поверсі, крім нашої, – квартира Гацеків. Я хотіла б жити

трохи вище, скажімо, на четвертому поверсі, бо звідти видно весь дитячий майданчик. Хоча мама каже, що не любить висоти, тому другий поверх – це такий варіант, який ще можна витримати. Ну, і вона завжди хотіла мати велику озеленену терасу, яка в нас і є. Тато нарікає, що ця тераса – це його особиста кара за якісь гріхи і що ще трохи – і він згорбиться через неї. Бо щонайменше двічі на рік він тягає землю та квіти з підвалу на наш другий поверх.

– Наступного року куплю собі справжній візок для садівництва! – відповідає тоді розгнівана мама.

Я люблю жити в будинку на Батарейковій. З тераси я бачу наше подвір'я, гойдалки на майданчику і завжди знаю, що там відбувається.

Мою маму звати Юстина. Вона має купу справ і зустрічається з різними людьми. Найчастіше це трапляється саме тоді, коли вона мусить забирати мене зі школи. Вона часто пише щось на комп'ютері, звісно, саме тоді, коли хочу з нею трохи побавитись.

А взагалі вона дуже занята. Отак воно – працювати в бізнесі. А ще мама вічно голодна. Мабуть, не дають їй поїсти в тому бізнесі.

Тата звати Куба. Він постійно щось малює – на серветках, старих газетах, на аркушах і в зошитах. Він архітектор. Це – справжня професія, бо з його креслень потім з'являються справжні будинки. Він має свою кімнату (як і я!). Зберігає там карти, свої малюнки, має стіл для креслення і дуже, просто-таки мегабагато книжок. На щастя, то книжки з малюнками, тому коли в нас із батьками «тиха година», то я ховаюсь у тата кімнаті за диваном, і мені там ніколи не нудно.

Розглядаю собі там замки та хатинки й уявляю, що я – принцеса і ніхто не може мені вказувати. Мама і тато теж не можуть. Ось!

